

1. FEJEZET

A CSÁSZÁRNŐ

Amilia elkövette azt a hibát, hogy visszanézett, egyenesen Edit Mon szemébe. Valójában nem akart odapillantani, nem akarta felemelni a tekintetét a padlóról, de Edit megijesztette és ő gondolkodás nélkül felnézett. A főkomorna minden bizonnyal dacnak, a mosogatószolgák lázadásának tekinti majd a tettét. Soha nem pillantott még Edit szemébe, és most, hogy megtette, eltűnődött, vajon rejtőzik-e egyáltalán valamiféle lélek az aszszony tekintete mögött. Ha rejtőzött is, bizonyosan a sarokba húzódva reszket, vagy elpusztult, és csendben rohad, mint a fáról lehullott alma. Ez a bűzt is megmagyarázná. Editet savanyú, avas szag lengte körül, mintha romlott ételt evett volna.

– Ez újabb denentiuszodba kerül aranyom, majd levonom a béredből! – vigyorgott kárörvendően a kerekded asszonyság. – Szép kis lukat ásol magadnak, ugyi?

Editnek széle-hossza egy volt, és hiányzott a nyaka. Hatalmas, üllőszerű fejét mintha egyenesen a vállára forrasztották volna. Irgalmatlan jelenlétével szemben Amilia megszűnt létezni. Kicsiny, körte alakú vonalaival, egyszerű vonásaival és hosszúra növesztett, színtelen hajával egy lett a tömegből, csak

egy arc, amire senki sem emlékezett. Sem elég szép, sem elég meghökkentő ahhoz, hogy bárki is kétszer megnézzze magának. Olyankor azonban sajnos nem tudott beleolvadni a tömegbe, amikor a palota főkomornája, Edit Mon előtt kellett megjelenie.

– Nem én törtem el – védekezett Amilia. *Újabb hiba*, gondolta.

Húsos tenyér csattant az arcán, a füle belecsengett a pofonba és a szeme könnyezni kezdett.

– Csak rajta! – biztatta Edit mézesmázos hangon, majd azt suttogta: – Hazudj még valamit!

Amilia megragadta a mosdótál szélét, hogy el ne szédüljön, és érezte, amint a forróság bíbor szirmokat bont az arcán. Tekintete követte Edit kezét, és amikor a tenyér ismét a levegőbe emelkedett, összehúzta magát. A rekedten kuncogó asszony kövérkés ujjaival beletúrt a lány hajába.

– Gubancnak nyoma sincs – jegyezte meg. – Most már tudom, mivel töltöd az időd ahelyett, hogy a munkádát végeznéd! Azt reméled, megtetszel a hentesnek, ugyi? Vagy annak a dévaj kis embernek, aki a fát hozza? Láttalak, amikor csevegtél vele. Tudod, mit látnak, amikor rád néznek? Csak egy undorító kis mosogatólyányt, semmi mást! Egy lúgtól és zsírtól bűzlő, mocskos kis csatornatölteléket. Inkább fizetnének egy szajhának, mint hogy téged ingyen megkapjanak! Jobban tennéd, ha a feladataiddal törődnél. Ha rendesen dolgoznál, nem kéne annyi pofont kiosztanom.

Amilia érezte, ahogy Edit feltekeri, majd lassan, egyre szorosabban az ökle köré csavarja a haját.

– Nem mintha élvezném, hogy fájdalmat okozok neked...
– Addig húzta a tincseket, míg végül a lány arca összerándult a kintól. – De rendet kell tanulnod. – Az asszony továbbra sem

engedte el Amilia haját, és úgy hátrafesztette a fejét, hogy a lány végül már csak a mennyezetet látta. – Lassú vagy, ostoba és csúnya. Ezért mosod még mindig a szennyes edényeket. Ezért nem vihetlek a mosodába, és ezért nem lehet belőled szobalány. Csak bajt hoznál a fejemre, érted?

Amilia nem felelt.

– Azt kérdeztem, érted-e!

– Igen.

– Kérjél bocsánatot, amiért kicsorbítottad a tányért!

– Sajnálom, hogy kicsorbítottam a tányért.

– És azt is sajnálod, hogy hazudtál róla?

– Igen.

Edit durván megveregette a lány lángoló arcát.

– Jó kislány. Az árát levonom a béredből. És most, büntetésből... – Elengedte a lány haját, és kitépte a felmosó kefé a kezéből. Tenyerébe ejtve latolgatta a súlyát. Általában övet használt, ám a kefe jobban fáj majd. Leráncigálja a mosodába, ahol a nagydarab szakács nem láthatja, mit művel. A főszakács az évek során megkedvelte a lányt, és bár Edit teljes jogkörrel rendelkezett a lányok fegyelmezése terén, Ibis nem tűrte az ilyesmit a konyhájában. Amilia tétlenül várta, hogy a kövér ujjak megragadják a csuklóját, de helyette Edit megcirógatta a haját.

– Milyen szép hosszú hajad van! – szolt a kínzója tettetett álmélkodással. – A hajad az oka az egésznek, ugyi? Emiatt van, hogy túl sokat gondolsz magadról? Nos, én tudom, hogyan tegyek pontot a dolog végére. Igazán csinos leszel majd, ha már...

Ekkor váratlan csend ereszkedett a konyhára. Cora, aki addig fáradhatatlanul húzta a köpülőt, két mozdulat közben megállt. A szakácsok felhagytak folyamatos szeletelésükkel, és még a kemence alá fát hordó Nipper is megdermedt. Amilia követte a személyzet tekintetét egészen a lépcsőig.

Egy fehér bársonyba és szaténba öltözött nemesasszony siklott le a lépcsőkön, és belépett a zsírszagú mosogatókonyhába. Vastagon púderezett arcában szinte világított szűrős szeme és borotvaéles ajka. A magas teremtés az összeroskadni készülő Amiliával ellentétben egyenesen és büszkén állt. Nyomban a fal melletti asztalkához lépett, ahol a pék a kenyeret gyúrta.

– Tegyétek szabaddá az asztalt! – parancsolta egyetlen legyintéssel, és különösképpen senkihez sem intézte a szavait. A pék azonnal kötényébe ejtette a szerszámaid és a tésztaját, majd elsietett. – Sikálják tisztára! – folytatta az asszony.

Amilia érezte, hogy valaki visszanyomja a kezét a kezébe és hátulról megtszíja. Közelebb botladozott. Anélkül, hogy felnézett volna, nyomban munkához látott, és széles csapásokkal elkente a lisztet az asztalon. Nipper rögvést mellette termelt egy vödörrel, Vella pedig törölközőt hozott. A nemesasszony megvevő tekintetétől kísérve együtt letakarították a maszatot.

– Két széket ide! – vakkantotta a nő, és Nipper elszaladt értük.

Amilia tanácstalanul álldogált, és az asszonyt figyelte a csöpögő kezét maga mellett tartva. Amikor a nemes hölgy észrevette, hogy bámulják, a lány lesütötte a szemét, és valami mozgásra lett figyelmes a földön. Egy aprócska szürkeegér esett csapdába a pék asztala alatt, és megpróbált észrevétlen maradni az árnyékok között. Kihasznlva a pillanatnyi lehetőséget, az állatka felkapott egy kenyérmorzsát, azzal nyomtalanul eltűnt egy keskeny repedésben.

– Te szájalmas teremtés! – hallotta Amilia a nő hangját, és azt hitte, az égerhez beszél, ám az asszony így folytatta: – Teljesen összemocskolod a padlót! Tűnj el innen!

Mielőtt visszatért volna a mosogatótálhoz, a lány megkísérelt egy siralmas pukedlit. Gondosan képzett parancsszavak harsantak az asszony torkából. Vella, Cora és még Edit is beállt a sorba:

úgy terítettek, mintha királyi lakomára készültek volna. Vella fehér abroszt borított az asztalra, míg Edit az evőeszközzel piszogott, ám az asszony odébb zavarta, hogy saját kezűleg helyezze el az étkezészetet. Hamarosan az asztalka két személyre terítve állt, és a készlet számos kehellyel és vászonszalvétával egészült ki.

Amilia el sem tudta gondolni, kit várhatnak ide vacsorára. A szolgáltnak természetesen senki nem terítene meg, de miért fogyasztaná egy nemes az estebédjét a konyhában?

– Nocsak, mi folyik itt? – ütötte meg a fülét Cingár Ibis jól ismert dörmögése. A hordó mellkasú egykori hajószakács világoskék szeme szinte kiugrott az arcából, és az állát ritkás szakáll keretezte. Egész délelőtt a zöldséges gazdákkal tárgyalt, és azóta sem vette le kedvenc kötényét. A zsírfoltos darab az egyenruhájának, hivatala jelképének számított. A szakács úgy robbant be a konyhába, mint egy barlangjába visszatérő medve, aki valami gyanúsat szimatol. Amikor észrevette a hölgyet, megtorpant.

– A nevem Lady Constance – tájékoztatta a nemesasszony. – Néhány percen belül lehozom ide Modina császárnőt. Ha te vagy a szakács, akkor készíts ételt! – A nő elhallgatott, és szigorúan megvizsgálta az asztalt. Megigazított ezt-azt, majd sarkon fordult és elviharzott.

– Leif, ess neki a késeddel annak a roston sült báránynak! – kiáltotta Ibis. – Cora, hozz sajtot, Vella, keríts kenyeret! Nipper, egyenesítsd ki azt a farakást!

– A császárnő! – kiáltotta Cora, futtában a kamra felé.

– Mi dolga van erre? – kérdezte Leif dühödten, mintha csak valami nem szívesen látott, alacsony rangú rokon érkezne látogatóba és a majorság uraként neki kellene megvendégelnie.

Amilia persze hallott már a császárnőről, de még sohasem látta a saját szemével, még távolról sem. Kevesen mondhatták el magukról, hogy élőben találkoztak vele. Zárt körben koronázták

meg fél évvel ezelőtt, a Télvíz-ünnep alkalmával, és Aquestába érkezése mindent megváltoztatott.

Ethelred király nem viselte már a koronáját, és „felség” helyett régensnek szólították. Még mindig várúrnak számított, ám a várát most császári palotának nevezték. A másik férfi, egy bizonyos Saldur régens felügyelte a változásokat. A Melengárból származó egykori püspök is beköltözött a várba, és éjjel-nappal dolgoztatta a kőműveseket a lovag- és trónterem felújítási munkálatain. Saldur új szabályokat is hozott, amelyeket minden szolgának követni kellett.

A palota személyzete többé már csak katonai kísérettel hagyhatta el a császári rezidencia területét, és minden kimenő levelet elolvastak és jóváhagytak. Az utóbbi rendelet persze nem okozott gondot, hiszen kevés szolgáló tudott írni. A palota területére vonatkozó korlátozás azonban csaknem mindenkinek nehézséget jelentett. A városban vagy a környező tanyákon élő családok kénytelen-kelletlen felmondtak, hiszen éjszakára nem térhettek haza szeretteikhez. A várban maradtak soha többé nem hallottak róluk. Saldur régensnek sikerült elzárni a palotát a külvilágtól, de odabenn vad híresztelések és pletykák kaptak szárnyra. A találgatások gombamód szaporodtak a félreeső folyosókon, és a személyzetnek meggyőződésévé vált, hogy kimenőt kérni ugyanannyira nem kifizetődő, mint szó nélkül elosonni.

Különösképpen arról szóltak a rossznyelvek, hogy soha senki nem látta a császárnőt. Mindenki tudta, hogy az eredeti, legendás uralkodó, Novron örököse, így egyben Maribor gyermeke. Ezt már akkor bebizonyította, amikor egyedül leölte a bestiát, amely lemészárolta Elan legderekből lovagjait. Hogy Maribor előtt mindenki egyenlő, azt mi sem bizonyította jobban, mint hogy a császárnő földművesek leányaként látta meg a napvilágot egy félreeső kis faluban. A szóbeszéd úgy tartotta, spirituális

lénnyé lett, és csakis a régensek, na meg személyi titkára tartózkodhattak isteni színe előtt.

Ez a nemesasszony éppen az lehet, gondolta Amilia. A sava-nyú arcú, tökéletes beszédű úrhölgy a császárné magántitkára.

Hamarosan a legjobb étel díszítette az asztalt, amit csak a rendelkezésre álló rövid idő alatt össze tudtak szedni. Knob, a pék és Leif, a hentes erősen vitatkozott az ételek elrendezésén, hiszen mindkettő a saját portékáját szerette volna közésre tenni.

– Cora – szólította meg a fejlőányt Ibis –, tedd az asztalfőre azt a csinos kis sajtortádat! – Felszólítása szégyenlős mosolyt és pír- csalt a lány arcára, de Leiftől és Knobtól csak mogorva pillantásokat kapott.

Mosogatólány lévén Amiliának nem jutott szerep, így vis- szatért az edényeihez. Edit izgatottan csevegett a borosfiúval és a pohárnokkal a tölgyfa hordókkal teli sarokban, minden szolgál- a ruháját és a haját igazgatta. Nipper még nem végzett a söprés- sel, amikor a nemesasszony visszaért. Megint mindenki mozdu- latlanná dermedt, és némán figyelték, amint a nő egy fiatal lányt vezet le a lépcsőn a csuklójánál fogva.

– Ül- le! – utasította a leányt Lady Constance mogorván.

Mindenki a nemesasszony és a leány mögé kémlelt, hátha megpillanthatják az istencsászárnőt. Megjelent két állig felfegy- verzett katona, és elfoglalták a helyüket az asztal két oldalán. Senki más nem csatlakozott hozzájuk.

Hol van a császárnő?

– Modina, azt mondtam, ül- le! – ismételte meg Lady Con- stance.

A felismerés villámcsapásként hasított Amiliába.

Modina? Ez az erő- tlen gyermek a császárnő?

A lány mintha meg sem hallotta volna a nemes hölgy uta- sítását, tétován állt, üres tekintettel a szemében. Tizenévesnek

nézett ki, és törekénységéhez halálos soványság párosult. Az egykor talán tetszetős teremtés most rémisztő látványt nyújtott. Hullafehér arcán feszült a vékony bőr, amely látni engedte koponyája körvonalát. Kócos, szőke haja az arcába omlott. Csupán egy hosszú fehér inget viselt, ami kihangsúlyozta kísérteties természetét.

Lady Constance felsóhajtott, és erőszakkal leültette a császárnőt a pék asztalához állított egyik székbe. Az hagyta magát mozditani, akár egy bábu. Egy szót sem szólt, és arcán ugyanaz az üres kifejezés ült.

– Terítsd a szalvétát az öledbe, ily módon! – okította a nemesasszony, majd eltűzött mozdulatokkal széthajtotta és elhelyezte a sajátját. Várt és haragosan bámulta a császárnőt, aki meg sem moccant. – Császárnőként soha nem fogod magadnak felszolgálni az ételt – folytatta. – Megvárod, amíg a szolgák megtöltik a tányérod. – Ingerülten körbenézett, és a szeme megakadt Amilián. – Te ott... gyere ide, és szolgáld ki öméltóságát!

Amilia bedobta a kezét a mosogatótálba, és kezét szoknyájába törölve odasietett. Nem értett a felszolgáláshoz, de nem mert ellenkezni. Helyette megpróbálta felidézni azokat az alkalmakat, amikor megfigyelte, Leif hogyan vágja fel a húst. A fogóvasat és a kést a kezébe véve legjobb tudása szerint utánozta a tevékenységet. Leifet nézve mindig olyan könnyűnek tűnt az egész, de Amilia ujjai nem akartak engedelmeskedni, és szánszalmasan bíbelődött, mire néhány báránycomb-foszlányt sikerült a leány tányérjára helyeznie.

– Kenyeret! – Lady Constance úgy köpte a szavakat, mintha csak ostort pattintana, és Amilia olyan riadtan vágott bele a hosszú, csavart veknibe, hogy közben csaknem magát is megvágta.

– Most pedig egyél!

Egy röpké pillanatra a mosogatólány azt hitte, neki szól az utasítás, és az étel felé nyújtotta a kezét. Még idejében észbe kapott, és mozdulatlanul állt. Nem tudta, visszatérhet-e az edényekhez.

– Azt mondtam, egyél! – A császári titkár haragosan tekintett le a lányra, aki továbbra is az üres falat bámulta.

– *Egyél, te átkozott!* – bömbölte Lady Constance, és a konyha egész személyzete hátrahőkölt, még Edit Mon és Cingár Ibis is. Az asszony ökle olyan erővel csapott le a pék asztalára, hogy a talpas poharak felborultak és az evőeszközök a tányérhoz verődtek. – *Egyél!* – ismételte meg a nő, és pofonvágt a lányt. A császárnő csontvázarca beleremegett az ütésbe, majd megállapodott. Arckifejezése végig rezzenéstelen maradt. Csak meredt tovább, ezúttal egy másik falra.

A császári titkár dühében felállt, de úgy, hogy felborította a székét. Megfogott egy húsdarabot, és megpróbálta beleerőszkolni a lány szájába.

– Mi folyik itt?

Lady Constance megdermedt, amikor meghallotta a jól ismert hangot. Ősz hajú öregember lépdelt le a lépcsőn a mosogatókonyhába. Elegáns bíbor talárja és fekete köpönyege nem illett a gőzzel telt piszkos helyiségbe. Amilia azonnal felismerte Saldur régensét.

– Mi a fene... – közelített az asztalhoz a régens. A lányra nézett, majd a konyhai személyzetre, végül Lady Constance-re, aki közben már letette a húst. – Mi ütött beléd, hogy ide hoztad?

– Azt gondoltam, ha...

Saldur a kezét feltartva elhallgattatta az asszonyt, majd lassan ökölbé szorította az ujjait. Összepréselte a fogát és sasorrán keresztül mélyen beszívta a levegőt.

– Nézz csak rá! Az volt a feladatod, hogy okítsd és neveld! Most még rosszabb, mint annak előtte!

– Pró... báltam, de...

– Elhallgass! – fortyant fel a régens a kezét még mindig ökölbe szorítva. A konyhában senki sem mozdult. Egyedül a kemencékben gyújtott tűz ropogása és a levesek rotyogása hallatszott. – Ha ennyit ér egy hivatásbeli munkája, nyugodtan felfogadhatunk egy kezdőt is. Ezt nem lehet elrontani. – Amiliára mutatott. – Te! Gratulálok, te vagy a császárnő új titkára. – Lady Constance-hez visszafordulva így folytatta: – Ami pedig téged illet, a szolgálataidra többé nem tartunk igényt. Örök, távolítsátok el a palotából!

Lady Constance megtántorodott. Kimunkált testtartása megtört, meggörnyedve hátralépett és csaknem átbukott a székén.

– Kérlek uram, ne! – kiáltotta, miközben egy palotaőr megragadta a karját és a hátsó ajtó felé húzta. A másik őr megragadta a másik karját. Az asszony egyre kétségbeesettebben könyörgött és küzdött, miközben a katonák kiráncigálták az ajtón.

Amilia moccanni sem bírt. Még mindig a kezében tartotta a kést és a húsfogót, megpróbált visszaemlékezni rá, hogyan kell levegőt venni. Amikor Lady Constance esdeklő jajveszékelése elhalkult, Saldur régens vörös arccal, szigorúan összeszorított ajkakkal feléje fordult és így szólt:

– Ne okozz csalódást! – Azzal visszatért a lépcsőhöz, és hülámzó köpönyeggel felviharzott rajta.

Amilia a lányra pillantott, aki továbbra is kifejezéstelen tekintettel bámult a falra.

Annak rejtélye, miért nem látta eddig senki sem a császárnőt, rögvést megoldódott, amint egy katona lekísérte a két lányt Modina lakosztályába. Amilia úgy hitte, a keleti szárnyba vezetik, ahol a régensi hivatalok és a királyi rezidencia foglaltak helyet.

Meglepetésére azonban az őr nem kanyarodott el a szolgák folyosójáról, hanem egyenesen a mosodával szemközti csigalépcső felé vette az irányt. A szobalányok ezen a lépcsőn jutottak el az emeleti helyiségekbe. Ám az őr lefelé indult.

Amilia nem kérdezett semmit, mert gondolatait betöltötte a férfi oldalán lógó fegyver. A katona fekete szeme kőarchból nézett ki rá, és az álla éppen ott kezdődött, ahol a lány feje véget ért. Keze kétszer olyan széles volt, mint a lányé. Nem ez a férfi dobta ki Lady Constance-t, de Amilia tudta, az őr egy percre sem tétozva, ha az ő ideje is elérkezne.

A levegő egyre hűvösebb és nyirkosabb lett, amint leereszkedtek a sötétségbe, amit csak a falra függesztett három lámpás fénye tört meg. Az utolsó fényforrás kiakasztott üvegablaka mögül viasz csöpögött. A lépcső alján nyitott faajtó állt, amely rövid folyosóra nyílt, mindkét oldalán további ajtókkal. Az egyik helyiségben hordók álltak, meg egy szalmaágyra fektetett palackállvány. A másik két ajtót masszív lakatokkal zárták le, míg a harmadik ajtó nyitva állt, mögötte kőcella szalmakupaccal és egyetlen favödörrel. Amikor odaértek, a katona félrehúzódott, háttal a falnak.

– Sajnálom – kezdte Amilia összezavarodva –, de nem értem. Azt hittem, a császárnő hálótermébe megyünk.

Az őr bólintott.

– Öméltósága itt alszik?

A férfi megint bólintott.

Amilia döbbsen nézte, amint Modina bevánszorgott a helyiségbe és összegömbölyödött a szalmán. Az őr bezárta a nehéz ajtót és nekilátott beilleszteni a súlyos lakatot a reteszbé.

– Várj! – szólt Amilia –, nem hagyhatjuk itt. Nem látod, hogy beteg?

Az őr a helyére kattintotta a lakatot.

A leány csak nézte a tölgyfa ajtót tehetetlenül.

Hogyan lehetséges ez? Hisz ő a császárnő. Egy isten lánya és az egyház főpapnője!

– Egy hideg pincében tartják fogva a császárnőt?

– Jobb, mint ahol eddig volt – felelte a katona. Eddig egy szót sem beszélt, és Amilia nem ilyen hangra számított. Lágyan szólt, megértően, és a suttogásnál alig hangosabb szavai megpuhították a lány szívét.

– Hol élt eddig?

– Már így is túl sokat mondtam.

– Nem hagyhatom itt csak úgy. Még egy gyertyája sincs.

– A parancsom úgy szól, hogy itt őrizzem.

Amilia tanácstalanul nézte a palotaőrt. Nem látta a szemét. Sisakja ellenzője és a folyosó árnyékai sötétbe burkolták a tekintetét.

– Nos jó – hagyta rá végül a lány, és elhagyta a pincét.

Egy pillanattal később visszatért, kezében a viasztól csöpögő lámpással.

– Legalább vele maradhatok?

– Biztos benne? – A katona meglepettnek tűnt.

Amilia nem tudta, biztosan ezt akarja-e, de azért bólintott. Az őt kinyitotta az ajtót.

A császárnő a szalmaágyon feküdt, a szeme nyitva, vakon bámult a sötétségbe. A leány észrevett egy takarót a sarokban. Letette a lámpást a padlóra, kirázta a gyapjútakarót és a csontsovány lányra terítette.

– Nem bánnak valami jól veled, ugye? – kérdezte, miközben kedvesen kisimította az összeragadt hajzuhatagot Modina arcából. Az arcát olyan száraznak és törékenynek érezte, mint a szalmát, amin feküdt. – Hány éves vagy?

A császárnő nem válaszolt, de még csak meg sem mozdult Amilia érintésére. Az oldalán fekvő lány a melléhez szorította

a térdét és arcát a szalmának nyomta. Néha-néha pislantott egyet, mellkasa a lélegzetvétellel emelkedett és süllyedt, de semmi egyéb életjelt nem adott.

– Valami rossz dolog történt, ugye? – Amilia könnyedén végigfuttatta az ujjait Modena csupasz karján. Körbefoghatta volna a lány csuklóját a mutató- és hüvelykujjával, és még úgy is maradt volna hely. – Nem tudom, meddig maradhatok itt. Nem hiszem, hogy sokáig. Nem vagyok nemesi származású. Én csak edényeket mosogatok a konyhán. A régens azt mondja, nekem kell okítanom és kitanítanom téged, de hibát követett el. Nem értek az ilyesmihez. – Megsimogatta Modena fejét és játszva végigfuttatta az ujjait a lány beesett arcán. Még mindig vörhenyes volt ott, ahol Lady Constance megütötte. – De azt megígérem, hogy soha nem foglak bántani.

Amilia percekig csak ült és azon gondolkodott, hogyan bírhatná válaszra a fiatal császárnőt.

– Elmondhatok neked egy titkot? – szólalt meg végül. – Kérlek, ne neved ki, de... igazán félek a sötétben. Tudom, hogy butaság, de nem tehetek róla. Mindig is féltem. A fivéreim egyfolytában ezzel ugratnak. Ha beszélgetnél velem egy kicsit, jobban érezném magam. Mit szólsz?

A lány nem felelt.

Amilia felsóhajtott.

– Nos, holnap hozok gyertyát a szobámból. Félretettem néhányat. Úgy egy kicsit jobb lesz. Most próbálj meg pihenni.

A mosogatólány nem hazudott a félelméről. Ám aznap éjszaka a sötétségnek át kellett adnia a helyét egy sor új rettegésnek. A császárnő mellett összekuporodva megpróbálta álomra hajtani a fejét.

Aznap éjszaka nem jöttek érte a katonák, és arra ébredt, hogy behozzák a reggelit – pontosabban becsúsztatnak a padlón egy vadul pörgő fatálat, ami megállt a szoba közepén. Ököl nagyságú húsdarab ült rajta, egy szelet sajttal és vastag héjú kenyérrel. Mesésen nézett ki, és hasonlított Amilia megszokott kosztjához, amit Ibis odafigyelése biztosított neki. A palotába érkezése előtt soha nem evett marhát vagy őzet, de mindez manapság már mindennapos élelemnek számított. A főszakáccsal ápolt barátság egyéb előnyökkel is járt. Az emberek nem akarták felbőszíteni pont azt a férfit, aki főzött rájuk, így hát Edit Mon kivételével mindenki jól bánt a lánnyal. Amilia beleharapott az ételbe, és zajosan adott hangot tetszésének.

– Ez annyira jóóóó... Kérsz?

A császárnő nem válaszolt.

Amilia felsóhajtott.

– Gondoltam. Mit szeretnél? Hozhatok bármit, amit kérsz.

Amilia felkelt, felvette a tálcát és várt. Semmi. Néhány pillanatig nézte az ételt, majd megzörgette az ajtót. Az éjszaka megismert űr nyitotta ki a zárat.

– Bocsánat, hoznom kell valami rendes ételt őméltóságának.
– A katona tanácstalanul nézett a tálcára, de félreállt, és a lány felügetett a lépcsőn.

A konyha még mindig az előző éjszaka eseményeitől volt hangos, de a pletykálgatás egy pillanatra elhallgatott, amint a lány belépett.

– Na, visszaküldtek, mi? – vigyorgott Edit. – Ne aggódj, meghagytam neked egy adag edényt! És még nem felejtettem el azt a hajvágást!

– Hallgass, Edit! – feddte meg az asszonyt a haragos tekintetű Ibis. Amilia felé fordítva a figyelmét így szólt: – Jól vagy? Tényleg visszaküldtek?

– Jól, köszönöm Ibis, és azt hiszem, még mindig a császárnő titkára vagyok; akármit is jelentsen ez.

– Az jó, kislány – nyugtázta a főszakács, majd Edithez fordult. – Mostantól vigyázz a nyelvedre! Úgy látszik, neked kell elmosni azt az edénytornyot. – Az öregasszony duzzogva elfordult.

– No hát, kedvesem, mondd csak, mi szél fújt erre?

– Ezt a tálat küldted le a császárnőnek.

Ibis sértett arcot vágott.

– Mi a baj vele?

– Semmi. Igazán jól sikerült. Én is megkóstoltam.

– Akkor meg nem értem...

– Őméltósága beteg. Nem bírja megenni ezt. Amikor kislánykoromban beteg voltam, az anyám levest csinált nekem: híg, sárga húsleves, amit könnyen le tudtam nyelni. Azon tűnődtem, tudnál-e ilyesmit főzni neki.

– Hogyne! – kurjantott Ibis. – A leves könnyű. Senki sem mondta, hogy nem érzi jól magát. Pontosan tudom, mi kell neki. Tengeri levesnek hívom. Az új legények az első pár hajón töltött napon csak ezt tudták lenntartani. Leif, ide azzal a nagy kondérral!

Amilia egész délelőtt oda-vissza ingázott a konyha és Modina kis cellája között. Minden tulajdonát elhozta a közös hálótermekből: egy pótruhat, az alsóneműjét, egy hálóinget, egy kefét és féltve őrzött tucatnyi gyertyáját. Az ágyneműtárolóból szerzett párnákat, lepedőt és takarót. Egy használaton kívüli szobából elcsent még egy kancsót, egy kis puha szappant és egy mosdótálat. Akárhányszor visszatért a cellához, az ő minden alkalommal egy halovány mosollyal jutalmazta, és úgy rázta a fejét, mint aki jól mulat.

Miután a lány kivitte a régi szalmát és frisset hozott az istállóból, Ibishez ment, hogy megnézze, hogy áll a leves.

– No, ha több időm lesz rá, a következő már jobban sikerül – kezdte a szakács –, de úgy hiszem, ez is szelet fog öméltósága vitorlájába.

Amilia visszatért a cellába, és miután letette a gőzölgő levest, felültette a császárnőt. Belekortyolt az ételbe, hogy ellenőrizze a hőmérsékletet, aztán Modena ajkához emelte a kanalat. A leves lecsurgott a lány állán és lecsöpögött az ingére.

– Jaj, ez az én hibám. Legközelebb olyan szalvétát is hozok, amiről annyira papolt az a nemes hölgy. – A második kanál levesnél a tenyerét is Modena álla alá tette és felfogta a lecsöpögő folyadékot. – Nocsak! – kiáltotta. – Csak bement egy kevéske! Jó, ugye? – Újabb kanállal szedett, és ezúttal látta, hogy a császárnő nyel egyet.

Amikor kiürült a tál, a leves nagy része a padlón vagy Modena ruháján csillogott, de legalább valamennyi a megfelelő helyre jutott.

– Na, így már jobb egy kicsit, nem? Csak az a baj, hogy nagyon összepiszkoltalak. Tegyük rendbe a ruhádat. – Amilia legmósta Modena arcát és belebújtatta saját pótruhájába. Hasonló magasságuk ellenére Modena szinte elveszett a köntösben, ezért a mosogatólány egy darab spárgából övet rögtönzött hozzá.

Amilia tovább fecsegett, miközben két hevenyészett ágat vetett a szalmából és az elcsent takarókból, párnákból és lepedőkből.

– Derékaljat is hoztam volna, de nem akartam túlságosan magamra vonni a figyelmet. Az emberek már így is furán néznek rám. Szerintem ez így meg is teszi, nemde? – Modena továbbra is üres tekintettel nézett. Amikor mindent elrendezett, Amilia leültette a sovány lányt a vetett ágyra, és a vidám gyertyák meleg fényénél nekilátott kikefélni a haját.

– Hogyan lesz egyáltalán valakiből császárnő? – kérdezte. – Azt beszélnek, végeztél egy szörnyeteggel, ami több száz lovagot

megölt korábban. Már ne vedd sértésnek, de nem vagy az a jellegzetes szörny-győző hős. – Amilia elhallgatott és félrefordította a fejét. – Még mindig nincs kedved csevegni? Így is jó. Titokban akarod tartani a múltad. Megértem. Végül is még nem ismerjük egymást olyan régóta.

– Lássuk csak... Mit is mondhatnék magamról? Tarin völgyéből származom. Tudod, merre van? Egy kis falu Aquesta és Colnora között félúton. Egy unalmas városka, amin áthaladnak az emberek útban izgalmasabb helyekre. Semmi érdekes sem történik Tarinban. Az apám kocsikat készít, és nagyon jól végzi a munkáját. Mégsem keres valami sokat. – Elhallgatott és megnézte magának a lány arcát. Vajon hallott bármit is abból, amit mondott neki?

– A te apád mivel foglalkozik? Úgy hallottam, földműves. Igaz ez? Néma csend.

– Az én apám nem keres valami jól. Az anyám szerint azért van, mert túl jól dolgozik. Elég büszke a munkájára, így sok időbe telik megcsinálnia egy fogatot. Olykor egy évébe is. Így elég nehéz az élet, mert csak akkor fizetnek, amikor készen van. Az anyagokat is be kell szerezni, és gyakran elfogy a pénzünk.

– Az anyám fonóasszony, a bátyám meg favágó, de sosincs elég étel az asztalon. Éppen ezért vagyok itt. Nem tudok fonni, de olvasok és írok. – A lány hajtömegének egyik fele már elkészült, és Amilia átváltott a másikra.

– Látom, ezen elcsodálkoztál. Nem mintha sokra mentem volna vele. Hacsak nem azzal, hogy segített megvetni a lábam, ha érted, mire gondolok.

– Hogy mondod? Tudni akarod, hol tanultam a betűvetést? Köszönöm kérdésedet. Devon tanított. Szerzetesként jött Tarinba néhány éve. – A hangját cinkosan lehalkította. – Tetszett nekem. Csinos volt és okos, nagyon okos. Könyveket olvasott és mesz-

szi tájakról mesélt nekem, meg régen történt dolgokról. Devon úgy gondolta, apám vagy a rendjük feje megpróbál majd szétválasztani minket, így tanított, hogy írassunk majd egymásnak. Persze igaza lett. Amikor a papa rájött, azt mondta, nincs jövőm egy szerzetes mellett. Devont elküldték, és napokig csak sírtam.

Amilia elhallgatott, mert egy különösen makacs gubancot fésült. A lehető leggyengédebben dolgozott, de így is bizonyosan nagy fájdalmat okozott a lánynak, még ha nem is látszott rajta.

– Ez jól összetapadt – fűzte hozzá. – Egy pillanatig azt hittem, valami verebet rejtegetsz benne.

– Akárhogy is, amikor apám kiderítette, hogy tudok írni-olvasni, büszke lett rám. Mindenkiene ezzel dicsekedett, aki csak betévedt a műhelyébe. Az egyik vevőjének, egy bizonyos Jenkins Talbert uraságnak tetszett a dolog, és megígérte, szól értem néhány jó szót itt Aquestában.

– Mindenki rendkívül izgatott lett a hírré, hogy munkát kaptam. Amikor rájöttem, hogy főként mosogatnom kell, nem volt szívem elmondani a családomnak, ezért azóta nem mentem haza. Most meg persze már nem is engednek. – Amilia felsóhajtott, de aztán széles mosolyt villantott. – De most már minden rendben, hisz itt vagyok veled.

Halk kopogás hallatszott és belépett az űr. Körbepillantott az átalakított cellában és bólintva jelezte a tetszését. Tekintete a mosogatólányra siklott, és mintha halovány szomorúság ült volna benne.

– Sajnálom, kisasszony, de Saldur püspök megparancsolta, hogy vigyelek a színe elé.

Amilia keze megállt a levegőben, aztán lassan letette a kezét, és reszketeg kézzel a fiatal lány vállára terítette a takarót. Felállt, arcon csókolta Modinát, majd remegő hangon annyit suttogott:

– Viszlát.

2. FEJEZET

A HÍRVIVŐ

Mindig attól félt, hogy így fog meghalni: egyedül egy magányos országúton, távol az otthonától. Az út mindkét oldalát benőtte az erdő, és a férfi gyakorlott szeme hamar felismerte, hogy az útjában fekvő akadályt nem egy előregedett és kidőlt fa okozta. Megrántotta a szarát, és a ló lehajtott fejjel lassított. A kanca dühösen horkantott és ráharapott a zablára. Lovasához hasonlóan veszélyt érzelt.

A férfi a háta mögé pillantott, majd a bozótot kémlelte mindkét oldalon, jól megnézve magának a mélyzöld nyári köntösben pompázó fákat. Semmi sem mozdult a reggeli fényben. Semmi sem árulkodott arról, hogy a békés környezet csak álca, kivéve persze az előtte tornyosuló halmot. Az a fatörzs nem természetes úton került oda. Még innen a távolból is látta a frissen kivágott fa nyessedékének világos színét. Semmi kétség – egy barikád.

Útonállók?

Nyilvánvalóan egy rablóbanda lapult és figyelt az erdő takarásában, és arra vártak, hogy közelebb léptessen. Miközben a lova izgatottan fújtatott alatta, megpróbálta összeszedni a gondolatait. A Galewyr-folyó felé nem vezetett rövidebb út, és már így is késés-

ben volt. Breckton támadást tervezett a Melengári Királyság ellen, és neki el kellett juttatnia az üzenetet, mielőtt a lovag megindítja a rohamot. Távozását megelőzően a parancsnoka és a régensek személyesen hangsúlyozták küldetése fontosságát. Számítottak rá – a *császárnő* számított rá. Több ezer honfitársával együtt ott szorongott a téren a fogvacogtató hidegben a koronázás napján, csak hogy megpillanthassa Modina császárnőt. A tömeg csalódására Novron Örököse azonban nem jelent meg. Megannyi órányi várakozást követően kihirdették, hogy a császárnőt lefoglalták az Új Birodalom ügyei. A paraszti sorból nemrégén felemelkedett uraldónak nyilván nem maradt ideje efféle haszontalanságokra.

A hírvívő levette a köpenyét, és a nyereg mögé kötötte. Könnyűsén megvillant az aranykorona. Talán így átengedik. Bizonyosan tudták, hogy a birodalmi sereg a közelben állomásozik, és Sir Breckton nem hagyja, hogy csak úgy megtámadják a birodalmi hírnököket. Az útonállók nemigen ijednek meg az ostoba Ballantyne earltól, de talán kétszer is meggondolják, mielőtt megsértik Ballantyne lovagját. Más parancsnokoknak talán fel sem tűnik egy véresre vert vagy meggyilkolt küldönc, de Sir Breckton a becsületén esett csorbának venné, és aki Breckton becsületére tört, az búcsút mondhatott az életének.

A hírvívő úgy döntött, nem fog kudarcot vallani.

Kifésülte a haját az arcából, erősen megragadta a szarát, és óvatosan közelebb léptetett. Amint odaért a barikádhoz, mozgást látott. A levelek megremegtek. Elpattant egy gally. Körbefordította a lovát és felkészült rá, hogy elszelel. Jó lovasnak számított, sokan dicsérték gyorsaságát és ügyességét. Kancája hároméves, pedigrés állat, és ha egyszer az oldalába vágta a sarkantyúját, senki sem tudta utolérni. Megfeszült a nyeregben és előrehajolt, készen arra, hogy megsarkantyúzza a hátast, de a birodalmi egyenruhák látványa visszazökkentette.

Két katona cammogott ki a fák közül, és az egyszerű közkatonákra jellemző, marcona arccal bámultak rá. Sir Breckton táborának címerét viselték vörös tunikájukon. A nagyobbik fickó egy rozsszálat rágcsált, a kisebbik megnyalta az ujjait és beletörölte a kezét az egyenruhájába.

– De megijesztettetek, fiúk! – szólt oda nekik a lovas, a megkönnyebbülés és ingerültség keverékével a hangjában. – Már azt hittem, útonállók torlaszolták el az utat.

Az alacsonyabbik katona elmosolyodott. Kevésbé törődött az egyenruhájával. Két vállpántot már kikapcsolt, és a bőrnyelvek apró szárnyak módjára felálltak a hátán.

– Hallottad eztet, Will? Aszitte, rablók vagyunk. Nem is rossz ötlet, ugyi? Kivághatnánk néhány zsebet, útvámot szednénk, vagy mifene. Legalább keresnénk valamit, ha mán úgyis itt köll ácsorognunk. Persze Breckton élve megnyúzna, ha kiderítené.

A magasabbik katona, aki kinézetre félnótás, de még valószínűbb, hogy néma is volt, csak bólintott. Bár ő legalább helyesen viselte az egyenruháját. Jobban is állt neki, és rászánta az időt, hogy minden szíjat megfelelően becsatoljon rajta. Mindkettőjük ruházata gyűrött és foltos volt a szabad ég alatt töltött éjszakáktól, de hát a gyalogosok élete nem is szólt másról. Ő éppen ezért választotta a hírnöki hivatást.

– Szedjétek fel az akadályt! Sürgős küldeményt viszek. Azonnal el kell juttatnom a birodalmi parancsnoksághoz.

– No-no-no... Hát osztán nekünk is vannak parancsaink! Hogy ne engedjünk senkit se itten átmenni – válaszolta a kisebbik fickó.

– Birodalmi hírvívő vagyok, te ostoba!

– Vagy úgy! – felelte az őrszem egy faoszlop éleselméjűségével. Gyorsan a társára pislantott, aki továbbra is bamba képet vágott. – No, akko' ez más fekvésbe helyezi a leányzót, nem igaz?

– Közelebb lépett és meglapogatta a ló nyakát. – Ez aztat is megmagyarázza, miér’ habzik annyira ez a kislyány itten. Úgy néz ki, nem ártana neki egy kis víz. Van egy vedrünk, innen nem messze meg egy patak, ami...

– Nincs időm ilyesmire. Szedjétek fel a fát az útról, de iziben!

– Hogyne, hogyne. Nem kell annyira kajabálni. Csak mondd a jelszót, pajti, és Will itten, meg én, mi ketten eltakarítjuk az útból, mint a karikacsapás. – A katona a szájában turkált, mert valami beragadt a foga közé.

– Jelszót?

Az őrszem bólintott. Kivette a szájából az ujját, megszagolta a valamit, aztán savanyú arccal odébb fricskázta.

– Tudod, a jelszót. Nem engedhetünk itten át mindenféle kémet. Végül is háború van, vagy mifene.

– De hát semmiféle jelszóról sem tudok. Nekem nem szóltak ilyesmiről.

– Nem? – Húzta fel a szemöldökét a kisebbik katona, és megragadta a ló kantárját.

– Magukkal a régensekkel beszéltem, és...

A nagyobbik fickó lerántotta a hírnököt a lováról. Az a hátára érkezett és keményen beverte a fejét. Egy pillanatra elvakította a fájdalom. Amikor kinyitotta a szemét, a katona a hasán ült és kést tartott a torkának.

– Kinek dolgozol? – morogta a nagydarab férfi.

– Micsinász, Will? – kérdezte a kisebbik, kezében a kantárral.

– Próbálok szóra bírni ezt a kémet, aztat!

– Nem... nem vagyok kém. Birodalmi hírnök vagyok. Ereszszetek!

– Will, a parancsunk nem úgy szót, hogy ki köll kérdezni őket. Ha nem tuggyák a jelszót, elvágjuk a torkukat, oszt a folyóba velük. Sir Brecktonnak nincs ideje foglalkozni minden errefelé téve-

dő agyalágyúttal. Amúgy meg mit gondósz, kinek dógozik? Csak Melengárral állunk harcba’, ezér’ hát Melengárnak dógozik. Na, nyiszáld el a torkát, aztán segítek levonszóni a folyóho’, amint megkötöttem eztet a lovat!

– De mondom, hogy hírvivő vagyok! – rikoltotta a csapdába esett férfi.

– Há’ persze, hogy a’ vagy.

– Be tudom bizonyítani. A nyeregtáskában vannak az üzenetek Sir Brecktonnak.

A két katona kétkedő pillantást váltott. A kisebbik vállat vont. Benyúlt a nyeregtáskába és nekifogott turkálni. Kivett egy bőr irattartót, benne viasszal lezárt pergamennel, aztán a pecsétet feltörve tanulmányozni kezdte.

– Há’ kutya legyenek! Úgy látszik, télleg igazat mond, Will. Ez itten igazi, és őlordságának címezték.

– He? – kérdezte a másik, aggodalom suhant át az arcán.

– Bezony mondom, hogy így van. Jobb, ha leszállsz róla.

A lesütött arcú behemót eldugta a törét, és kinyújtott kézzel felsegítette a küldöncöt.

– Izé... hát... sajnájuk. Csak a parancsot követtük, ugyibár.

– Amikor Sir Breckton meglátja ezt a feltört pecsétet, a fejete-
ket véteti! – kiabált a hírnök, majd elnyomakodva a nagydarab
őrszem mellett elvette a kisebbik kezében tartott pergament.

– A miénket? – nevetett az alacsonyabbik figura. – Mint itten Will is monta, csak az ő parancsait követtük. Te nem kirted el a jelszót, mielőtt idelovagútá’. Sir Breckton meg na’on szereti a szabályokat. Nem szereti, ha valaki nem teljesíti a parancsát. Persze valszeg csak egy kezedbe vagy egy füledbe kerű a hibád. Ha neked lennők, megpróbánám felhevíteni a viaszt, hogy vissza-
zárjam az üzenetet.

– De hát azzal a pecsétcímet is tönkreteszem!

– Mondhatod, hogy meleg vót, oszt miko’ a nap végig rája süttött, megolvadt a nyeregtáskába’. Jobb, mint elveszíteni a kezéd vagy a füled, én azt mondom. Meg hát ugyi, az ilyen elfoglalt nemesek, mint Breckton, úccsem nézik meg a pecsétet, mielőtt feltörlik a sürgős üzenetet, de azt észreveszik, ha má’ fel van törve. Ez biztos.

A küldönc a szellőben verdeső pergamenre pillantott, és érezte, hogy felkavarodik a gyomra. Nem volt más választása, de úgy döntött, nem itt csinálja, nem a féleszűek szeme láttára. Visszaszállt a lovára.

– Tegyétek szabaddá az utat! – vakkantotta.

A két katona félrehúzta az ágakat. A férfi megsarkantyúzta a lovát és eltűnt az úton.

Royce megvárta, amíg a hírnök ellovagol, és csak aztán vette le a birodalmi egyenruhát. Hadrian felé fordulva így szólt:

– Na, ez könnyen ment.

– Will? – kérdezte a társa, miközben együtt bevették magukat a sűrűbe.

A tolvaj bólintott.

– Emlékszel, tegnap arról panaszkodtál, hogy szívesebben lennél színész. Nos, most szerepet kaptál: Will, a birodalmi őrszem. Elég jól alakítottad.

– Tudod, nem kell *minden* ötletemen élcelődnöd – vont a össze a szemöldökét a kardforgató, és kibújt a vörös köntösből. – Mellesleg meg kellene fontolnunk. Városról városra járhatnánk a darabjainkkal. Még komédiát is csinálhatnánk. – Jelentősegteljesen végigmérte a társát. – Bár hozzád inkább a dráma illik, leginkább a tragédiák.

Royce morcosan nézett vissza rá.

– Micsoda? Szerintem pedig kiváló színész lennék. Jóvágású főszereplőként tudom elképzelni magam. A *Trónbitorlók*ban mindenképpen kapnánk szerepet. Én leszek a jóképű párbajhős, aki megküzd a gonosztevővel, te pedig... nos, te lehetsz a másik.

Ágakat kerülgetve lehúzták a láncsuklyát és a kesztyűt, majd beletekerték őket a köntösbe. A domb aljára érve egy folyócskához jutottak, amely sok másikhöz hasonlóan a Galewyrt táplálta. A lovak még mindig megkötve ropogtatták az ártéri fűvet. Lustán csapkodtak a farkukkal, távol tartva a legyeket.

– Néha aggódom miattad, Hadrian. Komolyan mondom.

– Miért ne lehetnénk színészek? Biztonságos élet. Még az is lehet, hogy élveznénk.

– Se biztonságban nem lennénk, se nem élveznénk. Továbbá a színészek egyfolytában utaznak, és egyelőre elégedett vagyok a jelenlegi állapotokkal. Legalább több időt tölthetek Gwennel.

– Na látod, ez egy újabb ok. Miért nem választasz valami más foglalkozást? Őszintén mondom, ha olyan szerencsés lennék, mint te, soha többé nem vállalnék újabb megbízást.

Royce előhúzott egy pár csizmát a nyeregtáskából.

– Azért csináljuk, mert ebben vagyunk jók, és a háború miatt Alrik elsőrangú díjazást fizet az értesülésekért.

Hadrian megeresztett egy becsmérő horkantást.

– Na persze. Ő jól fizet, de ennél többel tartozunk. Lehet, hogy Breckton annak az agyalágyult Ballantyne-nak dolgozik, de még ő sem fogja bevenni a táskában megolvadt viasz meséjét.

– Tudom – tette le magát Royce egy fatönkre, majd nekilátott lecserélni a birodalmi csizmát a sajátjára. – De miután egyszer már hazudott, a hírnök második története a pecsétjét feltörő őrszemekről még kevésbé lesz hihető. Egy szavát sem fogják elhinni.

Hadrian kezében megállt a csizma és mérgesen meredt a társára.

– Ugye tudod, hogy valószínűleg kivégzik a szerencsétlent áru-lásért?

Royce bólintott.

– És így szépen eltüntetik az egyetlen szemtanút.

– Na éppen erről beszélek – sóhajtott a kardforgató, és meg-rázta a fejét.

Royce-nak feltűnt, hogy társa megint felveszi a jól ismert bús-komor arckifejezését. Az utóbbi időben túl gyakran látta ilyen-nek. Nem lehetett kiszámítani Hadrian hangulatváltozásait. A különös levertség főként a sikeres küldetések után vett erőt rajta, és leginkább védelemmel teli hosszú éjszakákhoz vezetett.

Már azt sem tudta biztosan, a pénz érdekli-e egyáltalán a nagydarab kalandort. Csak annyit vett ki, amennyi az ivászatra és ételre kellett, a többit pedig félretette. Royce megértette volna barátja viselkedését, ha zsebtolvajlásból vagy betörésből kellett volna megélniük, de hát a királynak dolgoztak. Royce ízlésének már-már túl tiszta munkákat vállaltak. Hadrian azonban nem tudta, mi az a mocsok. Neki nem kellett Ratibor sárba fulladt utcáin felnőnie.

A félszerzet úgy döntött, megpróbál barátja lelkére beszélni.

– Jobb szeretnéd, ha rájönnének, és küldenének egy különít-ményt, ami levadász minket?

– Nem, csak nem szeretem ártatlan emberek halálát okozni.

– Senki sem ártatlan, barátom. És nem te okozod a halálát. Inkább olyan vagy, mint... – A megfelelő hasonlatot kereste. – Mint a zsír a rönkszúsdán.

– Köszönöm. Most már *sokkal* jobban érzem magam.

Royce összehajtotta az egyenruhát, és a csizmával együtt a nyeregtáskába tette. Hadrian még mindig a fekete lábbelivel küzdött, ami egy számmal kisebb volt a lábánál. Egy jókora rán-tással végre megszabadult a másodiktól is és dühödten lerúgta

magáról. Majd felvette és begyúrte a katonai egyenruhát is a bőrtáskába. A lehető legmélyebbre erőszakolta a holmit, aztán lehajtotta a fület és leszíjazta, amilyen szorosan csak tudta. Szigorú arccal meredt a csomagra, aztán újra felsóhajtott.

– Tudod, ha ésszerűbben csomagolnál, nem lenne olyan nehéz mindent bezsúfolni – okította a társa.

A kardforgató értetlenül nézett rá.

– Mi az? Nem, nem, én... Nem a holmiról van szó.

– Akkor miről? – húzta fel Royce a fekete köpönyegét, és megigazította a gallért.

A kalandor megsimogatta a lova nyakát.

– Nem is tudom – felelte gyászos hangon. – Csak... Mindig úgy képzeltem, mostanra már több leszek. Úgy értem, kezdek valamit az életemmel.

– Elment az eszed? A legtöbben halálra dolgozzák magukat egy darabka szántóföldön, ami nem is az övék. Te ezzel szemben szabadon döntesz, mit teszel és hová mész.

– Tudom, de fiatalon még úgy hittem, hogy... nos, különleges vagyok. Úgy képzeltem, győzedelmeskedem valami nagyszerű dologban, elnyerem a kedvesem kezét, megmentem a királyságot, de biztosan minden fiú ilyenekről álmodozik.

– Én nem.

Hadrian savanyú ábrázattal bámult rá.

– Egyszerűen csak volt egy elképzelésem arról, milyen leszek, és a semmirekellő spicli nem tartozott hozzá a képhez.

– Aligha nevezném magunkat semmirekellőnek – javította ki Royce. – Igen jó pénzt keresünk, főként az utóbbi időben.

– Nem ez a lényeg. Zsoldosként is jól kerestem. Nem a pénzről van szó. Inkább arról, hogy vérszívó piócaként élek.

– Ezt miért éppen most hozod fel? Évek óta először van állandó jövedelmünk, ráadásul *tisztességes* munkával keressük.

A király emberei vagyunk, Maribor szerelmére! Alhatunk ugyanabban az ágyban kétszer egymás után, és nem kell attól félnünk, hogy letartóztatnak. Éppen múlt héten történt, hogy elmentem a városi őrség kapitánya mellett és odabiccentett nekem.

– Nem a munka mennyiségéről van szó, hanem a *milyenségéről*. Hogy mindig hazudni kényszerülünk. A mi hibánk, ha az a hírnök meghal. Mellesleg nem csak most hozom fel. Évek óta érzem ezt. Mit gondolsz, miért szorgalmazom, hogy nézzünk új elfoglaltság után? Tudod, miért szegtem meg a szabályokat és vállaltam el a Pickering-kard ellopását? Azt a megbízást, ami miatt csaknem kivégeztek?

– A szokatlanul magas összegért.

– Nem. Az te voltál. Én azért akartam elvégezni, mert ez tűnt helyesnek. Egyszer az életben segíthettem valakinek, akinek tényleg szüksége volt rá, legalábbis akkor így hittem.

– És az a megoldás, hogy színésznek állsz?

Hadrian elkötötte a lovát.

– Nem, de színészként legalább *eljátszhatnám*, hogy erkölcsös életet élek. De igazából örülhetnék, hogy élek, nem igaz?

A barátja nem válaszolt. Újra felszínre tört a régi nyugtalanító érzés. Gyűlölt titkot tartani Hadrian előtt, és ezért súlyos árat fizetett a lelkiismeretével, ami igencsak meglepte, mert nem tudta, hogy van neki ilyen. Mindig az adott pillanat döntötte el, mi helyes és mi nem. A helyes az, ami számára a legjobb – minden egyéb helytelen. Lopott, hazudott, még ölt is, ha a szükség úgy hozta. Ezt a mesterséget űzte, ráadásul jól. Nem szabadkozott, nem gondolkodott és nem szállt magába. Háborúban állt a világgal, és semmi sem volt szent.

Túl nagy kockázatot jelentett volna elmondani Hadriannek, amit megtudott. Royce szerette a világát állandónak tudni, ahol minden változót egyaránt az irányítása alatt tartott. A térképe-

ket naponta átrajzolták, a hatalom egyik kézből a másikba vándorolt. Az idő túlzottan sebesen repült, és az események alakulásába nem volt beleszólásuk. Úgy érezte, mintha egy befagyott tavon kelne át tavasszal. Biztonságos utat választott, de a jég ropogott a lába alatt. Ennek ellenére a változások némelyikét még mindig uralhatta. Emlékeztette magát, hogy azért titkolózik Hadrian előtt, mert a barátjának így jobb.

Felmászott alacsony, szürke kancája, Egér hátára, és egy pillanatra elgondolkodott.

– Mostanában elég keményen húztuk az ígát. Pihennünk kellene egy kicsit.

– Nem hiszem, hogy megtehetjük – felelte Hadrian. – A birodalmi csapatok Melengár meghódítására készülnek, így Alriknak egyre nagyobb szüksége lesz ránk.

– Te így gondolod. Csakhogy te nem olvastad az üzenetet.

3. FEJEZET

A CSODA

Arista Essendon hercegnő összegörnyedve, a lábát felhúzva feküdt a kocsikulén. Az út kátyúi és mélyedései kegyetlenül rázták a testét. A fura testtartástól megfájdult a nyaka és a folyamatos zötykölődéstől lüktetett a feje. Nagyot ásítva feltápáskodott, megtörölte a szemét és a tenyerével végigsimította az arcát. Megpróbálta kibontani a haját, de ujjai csapdába estek a gesztenyebarna zuhatag gubancaiban.

A nagyköveti kocsin éppen annyira meglátszott a régóta tartó szolgálat, mint utasán. Túl sok mérföldet tett már meg az elmúlt évben. A tetőn befolyt az esővíz, a rugók elkoptak és a pad kárpitja is foszlásnak indult itt-ott. A kocsis parancsot kapott, hogy délig érjen vissza Medfordba. Jól haladtak, de ennek érdekében az országút minden egyes lyukán és kővén átszáguldottak. Amint Arista széthúzta a függönyt, az út menti fák lombja között átsütő nap bevágott a kocsiba.

Nemsokára hazaér.

A pislálkozó fény felfedte a fogat belsejét. Az ablakon beáramló por vastagon befedett mindent. Egy eldobott tőrőzsák és korhadó almacsutkák alatt pergamenek lapultak, amelyek a szem-

közti ülésre tornyozott rakásból hullottak ki. Sáros lábnyomok rajzoltak különös mintát a padlóra, mellettük egy takaró, fűző és két ruha nyugodott három cipő társaságában. A hercegnő el sem tudta képzelni, merre lehet a negyedik. Csak remélni tudta, hogy megtalálja valahol a kocsiban és nem hagyta Lanksteerben. Úgy tűnt számára, hogy az elmúlt hat hónapban Avryn-szerre mindenütt hagyott valamit magából.

Hilfred persze tudná, merre keresse a cipőt.

Felvette gyöngyház nyelvű hajkefáját és megforgatta a kezében. Hilfred napokig kereshette a romok között. A fésű Tur Del Furban készült. Apja minden városból hozott neki egyet, ahol megfordult. Magának való ember volt, nem könnyen jött a szájára a „szeretlek” szó, még a saját lánya esetében sem. A hajkefék azonban ékesebben vallottak ragaszkodásáról. Egykor a hercegnőnek több tucat állt a polcán, mára ez az egy maradt belőlük. Akkor veszítette el őket, amikor a hálótornya leomlott, és úgy érezte, velük együtt másodjára is elveszítette az apját. Három hétre rá ez az egy kefe előkerült. Bizonyosan Hilfred találta meg, de egy szót sem szólt és később sem ismerte el a tettét.

A férfi évekig dolgozott a testőreként, és a hercegnő csak a hiányában ébredt rá, hogy annak idején mennyire magától értetődőnek vette a jelenlétét.

Ma már új testőr vigyázta épségét. Alrik személyesen választotta ki a saját palotaőrei közül. Valami T-vel kezdődő nevű: Tom, Tim, Travis, vagy ilyesmi. Mindig a rossz oldalon állt, sokat beszélt, nevetett a saját viccein és egyfolytában rágott valamit. Bizonyosan bátor és rátermett harcosnak számított, de Hilfredet nem pótolhatta.

Utoljára egy éve Dalhgrenben látta a férfit, amikor a szótlan testőr csaknem otthagya a fogát a gilarabrywn támadásában. Akkor másodjára szenvedett égési sebeket azért, mert mentette a fia-

tal nő életét. Az első eset a hercegnő tizenkét éves korában történt, azon az éjszakán, amikor kigyulladt a vár. Anyja és sokan mások odavesztek, de a tizenöt éves fiú, egy őrmester fia szembeszállt a pokoli lángokkal, és kikapta a lányt az ágyából. Arista addig kérlelte, amíg visszament az édesanyjáért is. Ám a legény már nem ért oda az asszony hálótermébe, közben pedig maga is csaknem bent ragadt a tűzben. Azután hónapokig szenvedett, és Arista apja, a király úgy jutalmazta meg, hogy kinevezte a lány testőrének.

Azok a sérülések mit sem jelentettek a Dahlgrenben elszenvetettekhez képest. A gyógyítók tetőtől-talpig bekötözték, napokig öntudatlanul feküdt. A lány megdöbbenve tapasztalta, hogy Hilfred ébredése után látni sem akarja, és köszönés nélkül távozott egy szekéren. Meghagyta, hogy senki se árulja el, merrefelé tart. Bár Arista éppenséggel kérdezősködhett volna. Megparancsolhatta volna a gyógyítóknak, hogy valljanak színt. Aztán hónapokig nézegetett hátrafelé a válla felett, hátha meglátja a férfit, hátha meghallja az ismerős zajt, amint a testőr kardja a combjának csapódik. Sokat tűnődött, vajon helyesen tette-e, hogy elengedte. Felsóhajtott. Egy újabb szomorú esemény, amit feldobhat az évek alatt összegyűlt bánathalomra.

Amikor végigtekintett a környezetén, csak még nyomorultabban érezte magát. Így járt, amiért nem engedte, hogy az öccse szolgálólányt adjon mellé az útra, de nem tudta elképzelni, hogy hosszú ideig együtt üljön valaki mással a szűkös fogatban. Felvette a ruháit és leterítette azokat az átellenes ülésre. Amikor észrevett egy iratot, ami a távolabbi ablakfüggöny ráncai közül lógott gyűrötten, a gyomra belecsavarodott a büntudatba. Összevont szemöldökkel kivette az összeroncsolt pergament, és az ölébe tapasztva kisímította.

A királyságok és gyarmatok jegyzékét tartalmazta. Majd minden nevet áthúztak és valaki a BIR jelölést véste melléjük.

Nem lepte meg Aristát, hogy Chadwick earlje és Ethelred király elsőnek térdeltek le, hogy megcsókolják a császárnő gyűrűjét. Ám hitetlenkedve rázta a fejét a hosszú lista láttán. A hatalomátvétel gyakorlatilag egyik napról a másikra játszódott le. Az egyik nap még semmi, aztán bummm! Új Birodalom született és Warrik, Ghent, Alburn, Maranon, Galeannon és Rhenydd mind csatlakoztak hozzá. Megszorongatták a Gloustonhoz hasonló, egyelőre ellenálló kisebb országokat, és bekebelezték őket. Végigfuttatta az ujjait a Dunmore-t jelölő vonalon. Őfelsége Roswort király kegyesen úgy döntött, hogy királyságának az válik a legnagyobb előnyére, ha elfogadja a kiterjesztett birtokokra vonatkozó birodalmi ajánlatot és cserébe beolvad az Új Birodalomba. Arista nem lett volna meglepve, ha kiderül, hogy Roswortnak beígérték Melengárt is ráadásnak. Avryn királyságai közül egyedül csak Melengár tagadta meg a csatlakozást.

Minden olyan sebesen történt.

Egy éve az Új Birodalom mindössze kósza gondolat volt. Nagykövetként hónapokat töltött azzal, hogy szövetségeket kössön. Támogatás és szövetségesek nélkül Melengár nem remélhette, hogy ellenállhat az egyre növekvő óriásnak.

Vajon mennyi időnk van, mielőtt a birodalom északnak indul, mielőtt...

A kocsi hirtelen megállt, és a meglibbenő függönyök és csikorgó, fáradt rugók zűrzavara közepette Arista előreesett. Tanácsalanel pillantott ki az ablakon. Még mindig a régi Helytartói úton jártak. A fasor se széle, se hossza virágos mezőnek adta át a helyét. Tehát a Medfordtól alig néhány mérföldre húzódó, magasan fekvő kaszálókon jártak.

– Mi történt? – szólta ki a kocsiból.

Nem kapott választ.

Hol lehet Tim, vagy Ted, vagy ki a fene?

Elrántotta a reteszt, aztán felhúzza a szoknyáját meglökte az ajtót. Meleg napfény ömlött végig az arcán, és kénytelen volt hunyorogni. Lába elgémberedett, és a háta be akart szakadni. Mindössze huszonhat esztendősen máris vénnek érezte magát. Bevágta a fogat ajtaját, majd a kezével ellenezve a szemét felpislogott a kocsis és a lovászfíú fekete sziluettjeire. Azok futólag viszonozták a pillantását, aztán megint elnéztek a lejtőben folytatódó, következő útszakasz irányába.

– Daniel, miért...? – ismételte volna meg a kérdését a hercegnő, de elharapta a mondatot, mert meglátta, mit néznek annyira.

A Medfordtól északra húzódó magasföldről több mérföldnyire el lehetett látni. A táj fokozatosan lejtett, és látni engedte Melengár fővárosát. A hercegnő jól ki tudta venni az Essendonvár meg a Mares katedrális toronytetőit és azon is túl a királyság déli határát jelző Galewyr folyót. Annak idején, amikor édesanyja és édesapja még éltek, a királyi család gyakran kirándult errefelé, hogy élvezzék a hűs szellőket és a panorámát. Csakhogy ezennel egészen más látvány tárult Arista szeme elé.

A kristálytisza reggeli levegőben a folyó túlpartján több száz vászonsátor állt hosszú, rendezett sorokban, az összes tetején a Nefronita Birodalom vörös és fehér lobogója csattogott.

– Hadsereg táborozik odalenn, fenség! – jött végül Daniel szájára. – Kőhajításnyira Medfordtól.

– Vigyél haza, Daniel! Ha kell, ostorozd a lovakat, de mielőbb vigyél haza!

A fogat még alig állt meg, de Arista kivágta az ajtót, amivel csaknem arcon ütötte Tommyt, vagy Terence-et, vagy kit, aki ostoba módon megpróbálta kitárni előtte. Az udvaron munkálkodó szol-

gálók azonmód félbeszakították hajnali feladataikat és tiszteletteljesen meghajoltak. Melissa észrevette a kocsit és odaszaladt. Nem úgy, mint Tucker – vagy Tillman? –, a vörös hajú leány évek óta szolgált Arista alatt, és pontosan tudta, mikor mire számítsen.

– Mióta állomásozik ott az a hadsereg? – kérdezte ellentmondást nem tűrő hangon a hercegnő, miközben felmasírozott a kőlépcsőn.

– Közel egy hete – felelte Melissa, aki úrnője nyomában maradt, és röptében elkapta a levetett utazóköpönyeget.

– Egy hete? Csatározás történt már?

– Igen. Ófelsége néhány napja támadást indított a folyó túlsó partján.

– Alrik megtámadta az ellenséget? A folyó túlsó partján?

– Nem sikerült valami jól – halkította le a hangját a szolgáló.

– El tudom képzelni! Talán túl sokat ivott, vagy mi?

A várőrök sietősen behúzták a megkésve kitárt, tömör tölgy ajtószárnyakat, miután a lobogó köntösű hercegnő átszáguhdott közöttük.

– Hol vannak?

– A tanácssteremben.

Arista megtorpant.

Az északi előcsarnokban álltak. A fényes kőoszlopok között kiállított páncélruhák díszlegettek, és az innen nyíló további folyosók széles lépcsőkhöz vezettek.

– Missy, hozd ide nekem a kék audienciás ruhámat és hozzáillő cipőt, illetve készíts mosdóvizet. Ja, és persze valakivel küldess ételt. Mindegy, mit.

– Igen, fenség. – Melissa röviden meghajolt, és felrohant a lépcsőn.

– Fenség – szólt a háta mögül a testőre, aki csörögve-csattogva érkezett. – Majdnem sikerült leráznia.

– Majdnem? Legközelebb ügyesebbnek kell lennem.

Arista végignézte, amint a fivére, Alrik király feláll a nagy asztal mellől. Erre rendes esetben mindenkinek fel kellett volna állnia, de Alrik felfüggesztette ezt a tanácsstermi hagyományt. Szokásához híven a megbeszélések közben gyakran felkelt és járkált a teremben.

– Nem értem – szólt, hátat fordítva az egybegyűlteknak, azzal nekifogott lassú, jól ismert sétájának az asztal és az ablak között. Járkálás közben úgy simogatta a szakállát, ahogy mások a kezüket tördelik. Azelőtt kezdett szakállt növeszteni, hogy a nővére elindult volna körútjára. Nem sűrűsödött be. Valószínűleg az apjára akart hasonlítani: Amrath király sötét, tömött szakállat viselt, de Alrik világosbarna csomói csak kihangsúlyozták fiatalságát. Ami még rosszabb, a folytonos simogatással felhívta rá a figyelmet. Aristának emlékezetébe ötlött, miként dobolt apjuk az ujjával az állami tanácsok alkalmával. A korona súlya alatt nőttön-nőtt a feszültség, és a tettvágy különös utakat tört magának.

Fivére két évvel született később nála, és nem számított rá, hogy ilyen korán kell viselnie a királyi jelképeket. Évekig hallgatta Alrik terveit, hogy barátjával, Mauvin Pickeringgel rója majd az utat. Világot akartak látni és úgy képzeltek, kalandjaik névtelen asszonyok, töméntelen bor és kevés alvás felé vezérlik majd őket. Még Percepliquis ősi romjait is fel akarták kutatni. Arista úgy gondolta, majd amikor megunja a barangolást, az öccse boldogan tér haza, elvesz egy nálánál sokkalta fiatalabb lányt, és erős fiaknak ad életet. Csak akkor kerül hozzá a korona, amikor a halántéka megöszül és minden egyéb vágját kiélte már. Mindez egy csapásra megváltozott, amikor Percy bácsikájuk megölette apjukat, és Alrikot megkoronázták.

– Cselt szimatolok, fenség – szólta Lord Valin. – Meglepetésszerűen akarnak támadni.

A bozontos ősz szakállú lovagot mindenki jól ismerte bátorságáról. Stratégiai képességei azonban kívánnivalót hagytak maguk után.

– Lord Valin – felelt Sir Ekton tisztelettudóan a nemesúrnak –, a Galewyr partján elszenvedett vereségünk után a birodalmiak könnyedén lerohanják Medfordot, akár nyitva tartjuk a szemünket, akár nem. Mi is tudjuk, és ők is tudják. Medford abban a pillanatban az övék, amikor rászánják magukat, hogy átkeljenek a folyón.

Alrik odalépett a magas erkélyablakhoz. A délutáni fény aranyba öltöztette az Essendon-vár királyi lakomázó termét. A csarnok jelenleg a haditanács helyszínéként szolgált, hiszen a királyság védelmét csak nagyméretű helyiségből lehetett szervezni. Az egykor vidám faliszőnyegekkel ékesített falakra most hatalmas térképeket aggattak, amelyeken vörös vonalak jelezték Melengár seregeinek tragikus hátrálását.

– Egyszerűen nem értem – ismételte meg Alrik. – Az egész olyan különös. A birodalmi csapatok tízszeres túlerőben vannak. Nehéztüzérséget hoztak, ostromgépeket és íjászokat; mindent, amire csak szükségük lehet. Akkor miért csücsülnek a folyó túlpartján? Miért a cél előtt torpannak meg?

– Katonai szempontból valóban nincsen értelme, sire – értett egyet Sir Ekton. A tenyeres-talpas és tüzes természetű kolosszus Alrik vezérezredesként és hadvezéreként munkálkodott. Pickering gróf is legkiválóbb hűbéresének tudhatta, és sokan egész Melengár legrátermettebb lovagjának tartották. – Megkockáztatom, hogy politikai okai vannak – folytatta. – Az a tapasztalatom, hogy háborús helyzetben a legostobább döntések a csatamezőt kevésbé vagy egyáltalán nem ismerők politikai elhatározásaiból erednek.

A rendszerint élénkzöld tunikába öltöző, pókhasú és fontoskodó Kendell haragosan meredt Ektonra.

– Vigyázz a nyelvedre, uram! Gondold meg, kivel is ülsz egy asztalnál!

Ekton felállt, és teljes magasságában kihúzta magát.

– Tartottam a számat és lám, mi lett a vége!

– Sir Ekton! – kiáltotta Alrik. – Jól tudom, mi a véleménye a birodalmi tábor megtámadásáról hozott döntésemről!

– Őrütség volt megrohamozni a folyó túlszárnyát az oldalazás legcsekélyebb esélye nélkül! – vágott vissza a lovag.

– Mindazonáltal így döntöttem. – A király öklöbe szorította a kezét. – Úgy éreztem... szükséges.

– Szükséges? Szükséges? – Ekton úgy köpte a szavakat, mint-ha méregpohárba kortyolt volna. Úgy tűnt, folytatni akarja, de ekkor Pickering gróf is felemelkedett, és a vérben forgó szemű lovag meghunyászkodva helyet foglalt.

Arista már máskor is látta mindezt. Ekton túl gyakran nézett Pickeringre, mielőtt végrehajtotta volna Alrik parancsát. Nem volt egyedül ezzel, és nyilvánvalónak tetszett, hogy bár a bátyja a király, nem sikerült kivívnia nemesei, katonasága vagy alattvalói tiszteletét.

– Ektonnak talán igaza van – szólalt fel a fiatal Wymar márk. – Mármint, hogy az egész politikai színezetű. – Aztán gyorsan hozzátette: – Mindannyian tudjuk, micsoda gőgös fajankó Chadwick earlje. Nem elképzelhető, hogy Ballentyne megparancsolta Brecktonnak, tartsa vissza a katonáit, amíg ő, Archibald megérkezik? Hisz bizonyosan emelné a tekintélyét a birodalmi udvarban, ha személyesen vezetné azt az ütközetet, ami megszerzi Melengárt az Új Birodalomnak.

– Ez megmagyarázná a késlekedést – csatlakozott Pickering atyáskodó hangon, amit Alrik ki nem állhatott. – Ám a felderí-

tőink azt jelentették, nagyszámú csapatok hagyják el a tábort, és minden jel szerint délnek tartanak.

– Hadicsel? – kérdezte Alrik.

A gróf megrázta a fejét.

– Amint arra Sir Ekton is rámutatott, erre nem volna szükség.

A tanácsadók megfontoltan bólogattak.

– Valami történhet a birodalomban, ha a császárnő ilyen sietősen visszahívja a seregeit – összegezte a gróf.

– De mi? – kérdezte Alrik, mintegy önmagától. – Bárcsak tudnám, milyen ember a császárnő! Lehetetlen megjósolni egy idegen lépéseit. – A nővéréhez fordult. – Arista, te találkoztál Modinával még Dahlgrenben. Milyen ember? Van valami elképzelésed róla, miért vonhatja ki a hadseregét Melengárból?

A hercegnő fejében végigsuhant egy kép egy torony tetején foglyul ejtett két fiatal lányról. Ő a rettegéstől moccanni sem bírt, de Thrace végigtúrta a törmelék és emberi testrészek alkotta halmot, valami fegyver után kutatva a legyőzhetetlen szörnyeteg ellen. Bátorságból tette, vagy csak túl tudatlan volt ahhoz, hogy felérje ésszel cselekedetének hiábavalóságát?

– Thrace-ban jóra való, ártatlan lányt ismertem meg, aki csak az atyja szeretetére áhítozott. Az egyház Modinára változtathatta a nevét, de nem hiszem, hogy sikerült nekik a saját képükre formálni. Nem ő rendelte el ezt a megszállást. Még kis faluján sem akart uralkodni, nemhogy meghódítsa az egész világot. – Arista megrázta a fejét. – Nem ő a mi valódi ellenségünk.

– A korona könnyen megváltoztatja az embert – szólt nyomatékkal Sir Ekton, miközben Alrikot nézte.

Arista felállt.

– Inkább arról lehet szó, hogy az egyházzal és egy konzervatív birodalmi tanáccsal van dolgunk. Kétlem, hogy egy dunmore-i faluból származó gyermek befolyással bírhatna megannyi ma-

kacs ember ősi szokásaira és hajlíthatatlan véleményére, akik inkább ellenállnak egy új uralkodónak, mintsem hogy a keze alá dolgozzanak. – Ektonra pillantott. A lovag válla fölött látta, amint Alrik összerezzen.

Kitárult a tanácsterem ajtaja és belépett Julian, az idős főkamrás. Széles meghajlást követően hivatali botját kétszer megkoppintotta a kövezett padlón.

– Fenség, a királyi védelmező, Royce Melborn kér bebocsátást.

– Küldd be haladéktalanul!

– Ne nagyon reménykedj, fenség! – javasolta Pickering a királynak. – Ezek kémek, nem pedig csodatévők.

– Eleget fizetek nekik ahhoz, hogy csodát tegyenek. Nem hiszem, hogy ésszerűtlen volna ellenszolgáltatást várnom érte.

Alrik számos felderítőt és kémeket alkalmazott, de egyikük sem bizonyult olyan hatékornak, mint a Riyria. Eredetileg Arista bérelte fel Royce-ot és Hadriant, hogy elrabolják öccsét apja meggyilkolásának éjszakáján. Szolgálatuk azóta is felbecsülhetetlen értékkel bírt.

A tolvaj belépett a csarnokba. A kistermetű, sötét hajú, bogárszemű férfi mindig fekete leplekbe burkolózott. Térdig érő tunikáját hosszú, lobogó köpeny alá rejtette, és mint mindig, látszólag nem viselt fegyvert. A törvény tiltotta, hogy valaki kardot hordjon a király jelenlétében, de mivel Royce és barátja már kétszer mentették meg Alrik életét, Arista úgy vélte, a királyi testőrök nem motozták meg alaposan. Bizonyos, hogy Royce most is magánál tartotta fehér pengéjű tőrét, és a törvényt pusztán ajánlasként értelmezte.

A tolvaj meghajolt a gyülekezet előtt.

– Nos? – kérdezte a király egy kicsit túl harsányan, túl kétségbeesetten. – Találatok valamit?

– Igen, fenség. – Royce arca olyan kifejezéstartan maradt, akár egy kőszoboré. Sem jót, sem rosszat nem lehetett leolvasni róla.

– Nos, ki vele! Mire jöttetek rá? Valóban elmennek?

– Sir Breckton parancsot kapott, hogy egy kis különítményen kívül összes csapatát vonja ki a területéről és azonnal induljon délnek.

– Tehát igaz? – szólalt fel Wymar márki. – De hát mi az oka?

– Igen: mi az oka? – ismételte meg Alrik.

– A delgosi nemzetelvűek megtámadták Rhenyddet.

A teremben mindenki meglepett arccal nézett egymásra.

– Degan Gaunt csőcseléke lerohanta Rhenyddet? – kérdezte a döbbent Kendell earl.

– És egészen jól haladnak, legalábbis a küldeményből ezt olvastam ki – felelte a kém. – Gaunt végigvezényelte őket a parton, és elfoglaltak minden egyes falut és várost. Kifosztották Kilmart és Vernest.

– Kifosztották Vernest? – Ekton nem akart hinni a fülének.

– De hisz az egy jókora város – tette hozzá Wymar.

– És néhány mérföldre van Ratibortól – tűnődött hangosan Pickering. – Onnan mennyi is? Úgy egy napi erőltetett menet a birodalmi főváros.

– Nem csoda, hogy a birodalom visszahívja Brecktont. – Alrik a grófra pillantott. – Grófom, mit is mondtál a csodákról?

– Nem hiszem el, hogy senkit sem találtál, aki szövetkezne velünk – korholta Aristát az öccse, és a trónra rogyott. Egyedül voltak a fogadóteremben, a vár legdíszesebb csarnokában. Az emberek igazából csak ezt a helyiséget, a tánctermet, a lakomázót és az előcsarnokot látták. Nagy Tolin úgy építette meg a csarnokot, hogy megfélemlítse az ide belépőket. A háromemeletes

mennyezet lenyűgöző látványt nyújtott, és a falakon körbefutó balkonról nagyszerű kilátás nyílt a berakásos fapadlóra, amelyen a királyi címersólyom díszelgett. Két hosszú sorban elrendezett, tizenkét márványoszlop alkotta a templomi hajóhoz hasonlatos folyosót, amelynek a végén oltár helyett emelvény állt. Melengár trónja hét piramis alakú lépcső tetején emelkedett – az egyetlen ülőhely a teremben. Gyermekkorukban mindig olyan hatalmasnak tűnt, de most, hogy Alrik görnyedten, meggyötörtén ült rajta, Arista mindössze egy tiritarka széknek látta.

– Próbáltam – felelte a lépcsőn ülve a trón lábánál, ahogyan egykoron az apjával is társalgott. – Már mindenki hűséget fogadott az Új Birodalomnak. – A hercegnő szépen elsorolta, hogy az elmúlt hat hónapban milyen kudarcokat élt át.

– Szép kis pár vagyunk, te meg én! Nagykövetségként szinte semmit sem értél el, én pedig csaknem elpusztítottam az egész országnkat azzal a támadással. A nemesek lázonganak. Hamarosan már Pickering sem lesz képes kordában tartani az Ekton-féléket.

– Meg kell mondjam, eléggé megdöbbsentem, amikor meghallottam a támadásod hírét. Miféle ördög bújt beléd, hogy ilyesmire vetemedtél?

– Royce és Hadrian elfogott egy üzenetet, amelyben Breckton saját tervei szerepeltek. Háromágú támadást akart indítani. Megelőző csapást kellett végeznem. Meg akartam lepni a birodalmiakat.

– Nos, végül úgy látszik, szerencsésen jöttél ki belőle. Éppen elegendő ideig halogatták a támadást.

– Igaz, de mi javunk származik belőle, ha nem kapunk segítséget? Trent is nemet mondott?

– Nemet éppen nem mondtak, de igent sem. Az egyház befolyása mindennél erősebb most fenn északon, és sajnos semmi sincsen, ami hozzánk kötné őket. Mindössze a győztes oldalon

akarnak állni. Azonban legalább hajlandóak kivárni a végét. Nem csatlakoznak hozzánk, mert szerintük nincsen esélyünk. Ám ha sikereket tudunk felmutatni, meggyőzhetnénk őket arról, hogy álljanak a mi oldalunkra.

– Nem jöttek rá, hogy a birodalom legközelebb őket rohanja le? – kérdezte Alrik.

– Említettem nekik, de...

– De mi?

– Nem igazán figyeltek rám. A lanksteeriek kegyetlenek és elmaradottak. Csak a nyers erőt tisztelik. Jobban sikerült volna a találkozó, ha eszméletlenre verem a királyukat. – Arista eltűnődött. – Szerintem nem is nagyon tudtak hová tenni engem, mint Melengár nagykövetét.

– Nem lett volna szabad téged küldenem. – Alrik végigsimította a homlokát. – Mi ütött belém, hogy egy nőt küldtem nagykövetként?

A szavai szinte arcul csapták a nővérét.

– Trentben mindenképpen hátrányt jelentett, de a többi királyságban nem hiszem, hogy női mivoltom... – védekezett Arista.

– Akkor így fogalmazok: nem tudom, mi ütött belém, hogy egy boszorkányt küldtem – vetette oda Alrik durván. – Annál rosszabb. A warriki és alburni nemesek mindenüket odaadnák a vallásukért, és én mit csinálok? Küldök nekik valakit, akit az egyház boszorkánynak bélyegzett!

– Nem vagyok boszorkány! – fortyant fel a hercegnő. – Nem ítélték el, és akinek van egy kis sütnivalója, tudja, hogy Braga és Saldur azért koholta a vádakát, hogy megkaparintsák a trónt.

– Az igazság jótányit sem számít. Mindenki azt hiszi el, amit az egyház mesél neki. Ha azt mondják, boszorkány vagy, akkor az is vagy. Nézd csak meg Modniát! A pátriárka kinyilatkoztatta, hogy ő Novron Örököse, ezért mindenki ezt hiszi. Soha nem lett volna

szabad magamra haragítanom az egyházat. De Saldur árulása és Fanen meggyilkolása között nem voltam képes beadni a derekam.

– Amikor kiűztem a papokat és megtiltottam Tomas atyának, hogy a Dahlgrenben történekekről prédikáljon, az emberek fellázadtak. Felgyújtották az üzleteket a Gentry téren. Maribor szerelmére, hisz a lángok az ablakomból is látszottak! Az egész várost felégethették volna. A fejemet akarták; az emberek a kitö-mött képmásomat égették és azt kiabálták: „Halál az istentelen királyra!” El tudod ezt képzelni? Pár évvel ezelőtt még hősnek neveztek, minden tavernában az egészségemre ittak, most pedig... Elképesztő, milyen gyorsan ellened fordulnak. A katonasággal kellett fenntartatnom a rendet. – Alrik levette a koronáját, és elgondolkodva forgatta a kezében az aranykarikát.

– Éppen Alburnben tartózkodtam, Armand király udvarában, amikor hallottam a híreket – szólalt meg Arista a fejét rázva.

Az öccse letette a koronát a trón karfájára, lehunyta a szemét, és lágyan az ülés támlájának ütötte a fejét.

– Mitévők leszünk, Arista? A birodalmiak visszatérnek. Amint elintézték Gaunt csőcselékét, visszajönnek. – Kinyitotta a szemét, és kezét szórakozottan a torkára tapasztotta. – Gondolom, felakasztanak. Vagy baltával végeznek a királyokkal? – Hangjából csendes megadás hallatszott, és ez meglepte Aristát.

A gondtalan fiú, aki egykoron volt, a szeme előtt lett semmivé. Még ha az Új Birodalom kudarcot vall és Melengár győzedelmeskedik is, Alrik soha nem lesz már a régi. Bizonyos értelemben a nagybátyjuknak mégiscsak sikerült végeznie unokaöccsével.

Alrik a trón karfáján nyugvó fejékre pillantott.

– Vajon apánk mit tenne?

– Soha nem volt ilyen gondja. Egyetlen melengári uralkodónak sem kellett megszállással szembenéznie, amióta Tolin legyőzte Lothomádot a Drondil-mezőn.

– Mekkora mázlisták vagyunk!

– Mekkora mázlink van!

Alrik bólintott.

– Legalább most nyertünk egy kis időt. Ez is valami. Mit gondolsz Pickering ötletéről, hogy az *Ellis Fart* a part mentén Tur Del Furba küldi és kapcsolatba lép a nemzetelvű vezetővel, ezzel a Gaunt nevűvel?

– Őszintén szólva, úgy gondolom, egy Gaunttal kötött szövetség az egyetlen reményünk – értett egyet Arista. – Egyedül nem szállhatunk szembe a birodalommal.

– De pont a nemzetelvűekkel? Jobbak valamivel is, mint az imperialisták? Ugyanannyira ellenzik a királyságot, mint a birodalom. Nem akarnak felsőbbrendű hatalmat a nyakukba.

– Elszigetelve, ellenségekkel körülvéve nem válogathatjuk meg a barátainkat.

– De nem vagyunk teljesen egyedül – tiltakozott az öccse. – Lanaklin márki is csatlakozott hozzánk.

– Hisz azzal nem sokat érünk! A birodalom elkobozta a földjeit. Most mindössze egy földönfutó. Pusztán azért jött ide, mert máshová nem mehet. Ha csak ilyen szövetségeseket szerzünk, tönkremegyünk az élelmezésükbe. Egyedül akkor van esélyünk, ha felkeressük ezt a Degan Gauntot, és szövetezünk vele. Ha Delgos is beszáll, talán meggyőzhetjük Trentet, hogy a mi oldalunkra álljon. Ha ez megtörténik, halálos csapást mérhetünk erre az új Nefronita Birodalomra.

– Gondolod, hogy meggyőzhetjük Gauntot?

– Nem látom kizáró okát – felelte Arista. – Ez mindkettőnk érdeke. Hiszek benne, hogy sikerül rábeszélnem. Sőt: alig várom az utat. Kellemes lesz az óceánon utazni a zötykölődő kocsi után. Míg távol vagyok, valakivel csináltasd meg, vagy még jobb, ha beszerzel egy újat. És ki kell párnázni a...

– Nem te mész – szakította félbe Alrik, miközben feltette a koronáját.

– Hogy mondd?

– Linroy utazik.

– De hát én vagyok a nagyköveted és a királyi család tagja. Ő nem tárgyalhat egyezség vagy szövetség ügyében...

– Persze hogy tárgyalhat. Linroy gyakorlott közvetítő és államférfi.

– Ő a királyi kincstárnok. Ettől még nem államférfi.

– Több tucatnyi kereskedelmi szerződést felügyelt – vetette el-lene Alrik.

– De hát az csak egy szimpla könyvvezető! – kiáltotta a lány felugorva ültéből.

– Talán meglep téged, de mások is képesek bizonyos dolgokra!

– De miért?

– Mint mondtad, te a királyi család tagja vagy. – Alrik elfordította a fejét, és ujjai megtalálták, majd simogatni kezdték a szakállát. – Tudod, miféle helyzetbe hozna engem, ha véletlenül elfognának? Háborúban állunk. Nem kockáztathatom, hogy túsul ejtsenek.

A hercegnő hitetlenkedve nézett az öccsére.

– Hazudsz! Nem ez az oka. Úgy gondolod, túl nagy felelősség ez neked.

– Arista, az egész az én hibám. Soha nem kellett volna...

– Mit nem kellett volna? A boszorkány-nővéredből nagykövet csinálni?

– Ne viselkedj így!

– Sajnálom fenség, hogyan viselkedjem? Hogyan feleljek, amikor megtudom, hogy semmi hasznom, hogy szégyent hozok a hazámra és jobb volna, ha bezárkóznék a szobámba és...

– Nem mondtam ilyet! Ne add a számba a szavaidat!

– De ezt gondoltad. Mind ezt gondoljátok!

– Most már a gondolatainkba is belelátsz?

– Tagadod?

– A mindenit, Arista, hisz hat hónapig voltál távol! – A király az öklével a trónra csapott. A tompa döngés gongütésként verődött vissza a falakról. – Hat hónapig és egyetlen szövetséget sem sikerült nyélbe ütnöd. Még csak fontolóra sem veszik! Ez elég rossz eredmény. A találkozó Gaunttal túl fontos. Talán ez az utolsó esélyünk.

A lány felállt.

– Bocsáss meg, fenség! Sajnálom, hogy ilyen rosszul végeztem a dolgomat. Kérlek, add királyi hozzájárulásodat, hogy távozhassam.

– Arista, ne csináld!

– Kérlek, fenség, törekeny női szervezetem nem állja ezt a párázs vitát. Gyengének érzem magam. Talán jobb volna, ha visszavonulnék a szobámba, ahol egy főzettel segítenék magamon. Közben talán megbabonázhatnék egy seprűt, hogy a várat körbepülve friss levegőt szívhaszak.

Sarkon fordult és kimasírozott a csarnokból, aztán bevágta maga mögött az ajtót, hogy csak úgy zengett belé az előterem.

Hátát a nehéz ajtónak vetve állt és hallgatózott, azon tűnődve, vajon Alrik követi-e.

Vajon bocsánatért esedezik és visszavonja, amiket mondott? Vajon elenged?

Figyelt, hogy meghallja az öccse lépteit a parkettán.

A várban csend honolt.

Azt kívánta, bárcsak tényleg értene a varázsláshoz, mert akkor senki sem vethetne gáncsot neki, és találkozhatna azzal a Gaunttal. Alrik igazat beszélt: ez az utolsó esélyük. És ő nem hagyja, hogy Melengár sorsa Dillnard Linroyon, az alkalmi államférfin

múlják. Mellesleg, tényleg kudarcot vallott, és kötelessége kiköszörülni a csorbát.

Felpillantott és meglátta Timet – vagy Tommyt? –, aki épp a falnak dőlve a körmét rágta. A fickó ránézett és elmosolyodott.

– Remélem, fenséged a konyha felé tart. Majd' éhen halok. Gyakorlatilag tövig rágom az ujjaimat! – Kuncogott.

Arista ellökte magát az ajtótól és végigviharzott a folyosón. Csaknem elment Mauvin Pickering mellett, aki az udvarra néző ablak széles párkányán ült. Lábát felhúзва, karját összefonva, hátát az ablakkeretnek vetve gubbasztott egy betévedő fénycsíkban, akár egy macska. Még mindig fekete gyászruháját viselte.

– Gond van őfelségével? – kérdezte.

– Szamár módjára viselkedik.

– Ezúttal mi van a rovásán?

– Lecserélt arra a szemforgató kis féregre, Linroyra. Őt küldi az *Ellis Faron* a Gaunttal való találkozóra.

– Dillnard Linroy nem olyan szörnyű. Csak...

– Most nem akarom azt hallgatni, milyen nagyszerű ember ez a Linroy. Éppen teljes szívemből gyűlölöm.

– Sajnálom.

A hercegnő a fiatal férfi derekára pillantott, majd gyorsan visszafordította a tekintetét az ablakra.

– Még mindig nem viseled? – kérdezte zavartan.

– Nem illik az összeállításomhoz. Az ezüst markolat nem megy a feketéhez.

– Már több mint egy éve annak, hogy Fanen meghalt.

A fiú élesen hátrafordult.

– Úgy érted, annak, hogy Luis Guy meggyilkolta!

Arista nagy levegőt vett. Nem tudta még megszokni ezt az új Mauvint.

– Manapság nem Alrik testőreként tevékenykedsz? Lehet azt kard nélkül művelni?

– Eddig nem okozott gondot. Tudod, van egy tervem: itt ülök és nézem a kacsákat az udvaron. Nos, nem is annyira terv, mint inkább stratégia, vagy még inkább mesterkedés. Akárhogy is, ez az egyetlen hely, ahol az apám sosem keres, így hát ülhetek itt egész nap és nézhetem, ahogy a kacsák totyognak odalenn. Talaly még hat volt belőlük. Tudtad? Idén csak öt. Még nem jöttem rá, mi történt a hatodikkal. Kerestem, de nem hiszem, hogy valaha is újra látom.

– Nem a te hibád volt – szólt lágyan a fiatal nő.

Mauvin végigsimította az ólomból öntött ablakkeretet.

– De igen.

Arista a vállára tette a kezét, és finoman megszorította. Nem tudta, mi mást tehetne ezenkívül. Először az anyja, aztán az apja és Fanen, végül Hilfred. Mind elmentek. És most Mauvint is elveszíti. A legény, aki jobban szerette a kardját, mint a Télvízi ajándékokat, a csokoládétortát, vagy megmártózni a folyóban egy forró nyári napon, most hozzá sem akart érni a fegyverhez. Pickering gróf idősebb fia, aki annak idején kihívta a napot egy párbajra, mert esett az eső a vadászat idején, most egész napját azzal töltötte, hogy kacsákat bámult az ablakból.

– Mindegy is – tette hozzá Mauvin. – A világ úgyis hamarosan a végéhez ér. – Felnézett a hercegnőre. – Épp most mondtad, hogy Alrik azt a semmirekellő Linroyt küldi el délre az *Ellis Faron*. Az a kurafi végez mindnyájunkkal.

Arista nem állhatta meg a nevetést. Vállon öklelte a legényt, aztán megsókolta az arcát.

– Erről van szó, Mauvin! Néha nézd az élet napos oldalát!

Otthagytá az idősebb Pickeringet és folytatta útját a folyosón. Amint elhaladt a főkancellár terme mellett, az öreg kisietett hozzá.

– Fenség? – Megkönnyebbültnek tűnt. – A királyi védelmező, Royce Melborn még mindig arra vár, hogy megtudja, lesz-e valami további feladata. Úgy tűnik, ő és a társa azt tervezik, kis időre megpihennek, persze csak ha a király is beleegyezik. Megmondhatom neki, hogy távozhat?

– Igen, hogyne... Ne, várj! – Arista a testőrére pillantott. – Tommy, igazad van. Tényleg éhes vagyok. Légy oly kedves és ugorj le a konyhába egy tál csirkéért vagy akármiért, amit találsz odalenn. Ugye megteszed? Itt megvárlak.

– Persze, fenség, de a nevem...

– Siess, mielőtt meggondolom magam!

A hercegnő várt, amíg a testőr eltűnik a sarkon, aztán visszafordult a kancellárhoz.

– Hol is tartózkodik most ez a Royce?